

kan I dog slet ikke undvære hinanden. Tror du ikke, jeg har kunnet mærke paa dig, hvor du savner Johannes? Du veed vist ikke selv, lille Povl, hvordan dit Humør har været i den sidste Tid. Og jeg er sikker paa, at Johannes har det akkurat paa samme Maade.“

Doktoren, der var gaaet ud paa Gulvet, standsede og rystede mismodigt paa Hovedet.

„Gid du havde Ret, Meta! Men du tager fejl.“

„Hvordan mener du? Jeg forstaar dig ikke, Povl! Jeg har undertiden en Fornemmelse af, at der er noget, du ikke vil sige mig. Hvad er det?“

„Jeg har jo sagt det! Johannes er ikke længer den, han var. Siden han blev Præst og trak i denne lange Busseronne, er han bleven et andet Menneske. Som saa mange af sin Stand har han udviklet sig til et af disse uhyggelige Dobbeltvæsner, der ligesom sammenvoksede Tvillinger har to selvstændige Tilværelser uden fælles Bevidsthed. Kan du huske dengang, da Johannes søgte Embede for at kunne gifte sig og fik det allerførste Kald, han var Ansøger til? Det var jo umuligt ikke at komme til at tænke paa Farbror Tyges Indflydelse. Alligevel har han bestandig paastaet, at han ikke har haft Anelse om noget og aldrig vilde have modtaget Embedet af Farbrors Naade. Og han tror det selv — saadan er han bleven!“

„Aa — fy, Povl! Du skulde virkelig skamme dig. Jeg begriber ikke, hvad der gaar af dig, at du kan staa og tale saadan om din egen Bror! . . . Jeg vilde næsten ønske, vi aldrig var kommen hertil. For jeg synes, dette her er stygt.“

Hendes Ord gjorde ham tavs. Og da han saa, at hun kom til at græde, skammede han sig virkelig.

Han satte sig igen hos hende og lagde Armen om hendes Liv.

„Ja, det var grimt af mig! Og nu la'r vi Johannes i Fred og snakker om noget andet!“

Men hans Kærtegn standsede ikke hendes Graad.

„Jeg kan ikke gøre for det, Povl . . . Saa snart du er borte, kommer der en saadan Angst over mig. Og jeg synes, alting er bleven saa uhyggeligt, siden du og Johannes blev Uvenner. Der